

Dato	16. januar 2018
Sagsbehandler	Kim Remme Birkholm
Mail	kbf@vd.dk
Telefon	+45 7244 3065
Dokument	17/10158-28
Side	1/11

Afgørelse af klage over påbud om istandsættelse af F-hegnet

Vejdirektoratet har behandlet din klage af 7. juli 2017. Du har på vegne af 14 lodsejere klaget over Kalundborg Kommunes afgørelse af 9. juni 2017 om at istandsætte F-hegnet, som kommunen anser for at være en privat fællesvej.

Vejdirektoratets afgørelse

Vejdirektoratet har truffet afgørelse efter § 6, stk. 1, nr. 2, i bekendtgørelse nr. 121 af 8. februar 2016 om Vejdirektoratets opgaver og beføjelser.

Vejdirektoratet opretholder Kalundborg Kommunes afgørelse.

Vores kompetence

Vi kan tage stilling til, om kommunen har truffet en lovlig afgørelse (retlige spørgsmål) efter vejlovgivningen¹, her privatvejsloven. Det følger af privatvejslovens § 87, stk. 2.

Vi kan vurdere, om kommunen i forbindelse med sin afgørelse har fulgt privatvejslovens², forvaltningsloven³ og almindelige forvaltningsretlige regler.

Vi kan ikke tage stilling til kommunens skøn inden for lovens rammer. Det betyder, at vi ikke kan tage stilling til det rimelige eller hensigtsmæssige i, fx at en privat fællesvej skal istandsættes, hvor og hvornår, samt med hvilke materialer. Vi kan heller ikke tage stilling til, om kommunen har overholdt god forvaltningsskik.

Kommunens afgørelse

Kommunen har ved afgørelse af 9. juni 2017 lagt til grund, at F-hegnet er en privat fællesvej og har krævet vejen istandsat som et samlet arbejde ved pålægning af et nyt lag asfalt. Kommunen har afvist at være privatretligt forpligtet som ejer af den ejendom, hvorpå F-hegnet ligger, til at sørge for

¹ Vejloven og privatvejsloven

² Lov om private fællesveje, lovbekendtgørelse nr. 1234 af 4. november 2015, som ændret ved § 5 i lov nr. 175 af 21. februar 2017.

³ Lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. april 2014

vejens vedligeholdelse på kommunens regning. Kommunen har derfor fordelt udgifterne til istandsættelsen mellem ejerne af de tilgrænsende ejendomme med vejret.

Klagen til Vejdirektoratet

Vejens status

Du har i klagen anført, at F-hegnet er en offentlig vej og en del af den offentlige strandgrund F-hegnet 16, som er ejet af Kalundborg Kommune. Kommunen har således en rolle både som lods-ejer (vejejer) og vejmyndighed.

Kommunen overtog i 1940 ejerskabet af strandgrunden F-hegnet 16, og dermed som vejejer efter aftale også pligten til at vedligeholde vejen på kommunens regning. Du har i den forbindelse henvist til teksten i skødet tinglyst 27. januar 1940, hvor der oplyses om, at der er udlagt en 6 alen bred vej over matr.nr. b og 1 til brug for ejere af matr.nr. b og 1 og parceller heraf. Du har også henvist til vidneberetninger fra ældre mennesker om, at sognerådsformanden skænkede strandgrunden til kommunen mod, at kommunen skulle stille strandgrunden til offentlighedens fri rådighed, og at kommunen skulle vedligeholde vejen og området for egen regning.

Skiftende kommuner har gennem årene indtil nu anerkendt og efterlevet aftalen. Ejerne af de ejendomme, som grænser op til vejen, har hidtil aldrig været inddraget i eller betalt til vedligeholdelsen af vejen. Du mener, at kommunen ikke kan tilsidesætte denne aftale.

Du mener, at vejen siden 1940 de facto har været en offentlig vej, og at det først har været muligt at registrere vejens status korrekt med den seneste kommunalreform, idet ejerkommune og beliggenhedskommune indtil da var to forskellige kommuner.

Det påbudte istandsættelsesarbejde

Du har anført, at vejmyndighedens påbud om totalrenovering af F-hegnet og udlægning af ny asfalt på hele vejen er en overdimensioneret og alt for dyr løsning, som ingen af de 14 involverede lods-ejere ønsker. Når kommunen hævder, at en asfaltvej er billigere end en grusvej, må kommunen kunne fremlægge dokumentation for dette.

Kommunen har hverken i tilstrækkeligt omfang inddraget offentlighedens brug af vejen ved besøg på stranden eller kommunens egen brug af vejen med store maskiner i forbindelse med fx græsklipning, vedligeholdelse, beskæring af bevoksning og tømning af tanken til det offentlige toilet.

Kommunen har inddraget 8 og undtaget 4 lodsejere, hvis ejendom grænser op til F-hegnet, beroende på om den enkelte ejendom har adgang eller spærret for adgang til F-hegnet, fx med hegn eller buske.

Myndighedsinhabilitet

Du har anført, at kommunens sagsbehandler i ca. 2 år forud for vejsynet har optrådt som både vejmyndighed og repræsentant for kommunen som ejer af vejen, hvilket er i strid med reglerne om myndighedshabilitet. På vejsynet havde kommunen dog indsat en anden som repræsentant for kommunen som ejer af vejen.

Sagens oplysninger

F-hegnet ligger i et sommerhusområde. Hvis der er tale om en privat fællesvej, skal reglerne i privatvejslovens afsnit III om private fællesveje i byer og bymæssige områder anvendes, jf. privatvejslovens § 3, stk. 1.

Ejerskabet af ejendommen F-hegnet 16 blev i 1940 overdraget til Store og Lille Fuglede Kommune, som ved kommunalreform i 1970 blev til Hvidebæk Kommune og i 2007 Kalundborg Kommune. Indtil 2007 lå vejen i Gørlev Kommune, som da blev en del af Kalundborg Kommune. Ejerkommunen og beliggenhedskommunen for vejen var dermed ikke ens før den 1. januar 2007.

Hvilke regler gælder?

Det er ejerne af de ejendomme, der grænser til en privat fællesvej, som skal holde vejen i en god og forsvarlig stand under hensyn til færdselens art og omfang, herunder holde vejen forsynet med forsvarligt afløb. Undtaget fra denne forpligtelse er dog ejere, som over for kommunen kan dokumentere, at de ikke har vejret til vejen. Det fremgår af privatvejslovens § 44.

Hvis vejen ikke er i god og forsvarlig stand, bestemmer kommunen, i hvilket omfang og på hvilken måde den private fællesvej med tilhørende afløb skal vedligeholdes. Kommunen bestemmer, hvornår arbejdet skal være afsluttet, og om det skal udføres som et påbud til den enkelte vedligeholdelsespligtige, eller om det skal udføres som et samlet arbejde, jf. lovens § 45, stk. 2-4.

Når kommunen bestemmer, at et konkret påbudt arbejde skal udføres som et samlet arbejde, skal kendelsen udfærdiges i overensstemmelse med procedurereglerne i privatvejslovens § 48.

Inden kommunen træffer afgørelse om istandsættelse af en vej som et samlet arbejde, skal kommunen enten afholde vejsyn eller møde eller gennemføre en skriftlig procedure. Det fremgår af privatvejslovens § 48, stk. 1.

Kommunen fordeler udgifterne til et samlet arbejde mellem ejerne af tilgrænsende ejendomme med vejret efter reglerne i § 51, medmindre der foreligger privatretlige aftaler, vedtægter eller lignende mellem grundejerne. Det fremgår af privatvejslovens § 49, stk. 1.

Hvis kommunen af hensyn til den almene færdsel kræver forbedringer på en privat fællesvej, som ikke er i god og forsvarlig stand, betales udgifterne hertil af kommunen. Det fremgår af lovens § 49, stk. 3.

Kommunen kan vælge at betale for hele eller dele af vedligeholdelsen, hvis formålet hermed primært er hensynet til den almene færdsel. Det følger af § 49, stk. 5.

Ved fordeling af udgifterne til samlede arbejder ses der bort fra offentlige veje og private fællesveje. Det følger af § 50, stk. 1, nr. 2.

Hvis der ikke kan opnås enighed mellem grundejerne om en udgiftsfordeling, fordeler vejmyndigheden udgifterne mellem de bidragspligtige grundejere efter måden, hvorpå ejendommene benyttes eller forventes at blive benyttet. Det fremgår af privatvejslovens § 51, stk. 1.

Ejere af ejendomme, der har adgang til anden offentlig vej eller sti, har krav på en passende nedsættelse af bidraget, hvis denne offentlige vej eller sti ikke er fuldt anlagt eller det er mindre end 20 år siden, at ejeren af ejendommen sidst har betalt vejbidrag. Det siger lovens § 51, stk. 3.

Ejere af ejendomme har krav på en passende nedsættelse af bidraget, når deres ejendomme grænser til en anden privat fællesvej eller fællessti, hvortil ejeren har vejret, end de veje, der er omfattet af kommunens afgørelse. Det fremgår af § 51, stk. 4.

Vejdirektoratets vurdering og afgørelse

Vejens status

Ved offentlige veje forstås de veje, gader, broer og pladser, der er åbne for almindelig færdsel, og som administreres af staten (Vejdirektoratet) eller kommunerne i henhold til lov om offentlige veje. De offentlige veje inddeles i statsveje og kommuneveje. Det fremgår af vejlovens⁴ § 3, nr. 2, og privatvejslovens § 10, nr. 1.

Kommunalbestyrelsen bestemmer, hvilke nye kommuneveje der skal anlægges, og hvilke bestående kommuneveje der skal nedlægges. Kommunalbestyrelsen kan optage almene veje og private fællesveje som kommuneveje. Det fremgår af vejlovens § 15.

Ifølge vejlovens § 17, stk. 1, skal vejmyndigheden føre en fortegnelse over sine offentlige veje⁵.

I henhold til § 1 i vejbestyrelsesloven⁶, som blev ophævet ved vejlovens ikrafttræden den 1. april 1972, forstås ved offentlige veje de veje m.m., der er optaget på det vejregister, som vejbestyrelseslovens § 8 handler om. Det var således kun veje optaget på dette register, der efter vejbestyrelsesloven var offentlige.

Det er derfor efter loven en forudsætning for, at en vej i dag er offentlig vej, at den enten før 1. april 1972 var optaget på vejregistret, jf. vejbestyrelseslovens § 8, eller efterfølgende af vejmyndigheden (tidligere vejbestyrelsen) er optaget som offentlig vej i medfør af vejlovens § 15 (tidligere vejlovs § 23).

Hvis en vej ikke er offentlig vej efter denne definition, er den privat fællesvej eller privat vej.

En privat fællesvej er en vej, gade, bro eller plads, der ikke er en offentlig vej, og som fungerer som færdselsareal for anden ejendom end den ejendom, som færdselsarealet ligger på, når ejendommene ikke har samme ejer. Den ret, som ejeren af denne anden ejendom har til en sådan vej, er en vejret. Og den der har vejret er vejberettiget. Det fremgår af privatvejslovens § 10, nr. 3, 5 og 6.

En privat vej er en vej, gade, bro eller plads, der ikke opfylder betingelserne for at være en offentlig vej eller en privat fællesvej. Det fremgår af privatvejslovens § 10, nr. 9.

⁴ Lov nr. 1520 af 27. december 2014 om offentlige veje m.v., som ændret ved lov nr. 1895 af 29. december 2015, lov nr. 658 af 8. juni 2016 og ved § 4 i lov nr. 175 af 21. februar 2017.

⁵ I Vejdirektoratets bekendtgørelse nr. 60 af 15. januar 2016 findes de nærmere regler om denne fortegnelse. Kommunens fortegnelse skal således indrapporteres til den Centrale Vej- og Stifortegnelse i Vejdirektoratet.

⁶ Lov nr. 95 af 29. marts 1957

Offentlige veje har siden 1957 med ikrafttrædelsen af vejbestyrelsesloven skullet udskilles i matriklen, medmindre der foreligger særlige forhold. Det betyder i praksis, at arealerne på et matrikelkort noteres med et litra (et bogstav). Det fremgår i dag af vejlovens § 61, stk. 1.

Vejdirektoratet må konstatere, at vejen hverken har været optaget på beliggenhedskommunens eller ejerkommunens register over offentlige veje, ligesom den ikke efter 1. april 1972 er blevet optaget som offentlig vej.

Det er desuden Vejdirektoratets vurdering, at en kommune kun kan være vejmyndighed for offentlige veje, som ligger i kommunen. En kommune har således hverken i vejloven eller i den daværende vejbestyrelseslov haft hjemmel til at være vejbestyrelse (nu vejmyndighed) for en offentlig vej i en anden kommune.

Endvidere kan vi konstatere, at heller ikke i perioden fra 2007 til i dag har Kalundborg Kommune truffet beslutning om at optage vejen som offentlig.

Vi kan også konstatere, at daværende ejer af matr.nr. b ved tinglyst deklaration af 23. juni 1938 har udlagt en 6 alen bred vej langs det søndre skel af matr.nr. 6b til fordel for matr.nr. b og 1 og alle fremtidige parceller deraf med henblik på at strandbredden, som hører til matr.nr. b, altid skal ligge til fri og uhindret færdsel og badning for alle ejere af matr.nr. b og 1 og parceller deraf.

På denne baggrund er Vejdirektoratet enig med Kalundborg Kommune i, at F-hegnet ikke er en kommunevej, men derimod en privat fællesvej med ejerne af matr.nr. b og 1 samt alle fremtidige parceller deraf som vejberettigede. Udlægget af den private fællesvej skete endvidere mere end et år inden ejendommen matr.nr. b blev overdraget til kommunen, hvorfor deklarationen af 23. juni 1938 umiddelbart ikke ses at have sammenhæng med kommunens overtagelse af ejendommen. At kommunen – som ejer af ejendommen hvorpå såvel vejen som strandgrunden ligger – har valgt at holde ejendommen åben for offentlighedens brug som gæster på ejendommen medfører ikke, at vejen ændrer status fra privat fællesvej til kommunevej. Vi kan i den forbindelse oplyse, at det er normalt at anse gæsters færdsel til og fra en vejberettiget ejendom som vejberettiget færdsel. Ejer- skab af en privat fællesvej medfører i øvrigt ingen pligter i henhold til privatvejsloven. Dette gælder også, når en kommune er vejejer.

Det påbudte istandsættelsesarbejde

Kommunen har besluttet, at vejen skal istandsættes som et samlet arbejde, i hele vejens bredde og længde, og det anses ikke for hensigtsmæssigt at lade de enkelte vedligeholdelsesforpligtigede udføre hver sin del af arbejdet. Kommunen har vurderet, at det ikke er muligt at lappe hullerne i vejen, idet vejen er i så dårlig stand og sporkørt, at biler skraber på ved kørsel.

Kommunen har besluttet, at vejen fortsat skal have en belægning i asfalt. Det er begrundet i meget færdsel på vejen – efter grundejernes egne oplysninger 50-100 parkeringer på kommunens ejendom på dage med godt vejr om sommeren. Kommunen har også vurderet, at asfalt på sigt er den billigste vedligeholdelsesmetode i forhold til grus, som om sommeren vil give flere støvgener og skal vedligeholdes ca. 3 gange årligt og er sværere at retablere, når der er sket skader på vejen.

Kommunen har under klagesagen indhentet overslag på prisen for vedligeholdelse af vejen, hvis den får en grusbelægning. Dette indikerer, at grus er dyrere og kræver mere vedligeholdelse end asfalt.

Vejdirektoratet kan som nævnt ovenfor ikke tage stilling til kommunens skøn angående vejens behov for istandsættelse. Men vi har noteret os, at kommunen har begrundet sin vurdering af, at asfalt såvel ud fra et økonomisk som et driftsmæssigt synspunkt er den mest hensigtsmæssige belægning til vejen, fordi der er meget mere trafik – og dermed slid – på vejen, end der er på andre sommerhusveje af tilsvarende størrelse. Vi har derfor ingen bemærkninger til kommunens valg.

Udgiftsfordeling i henhold til en aftale med kommunen?

Kommunen fordeler udgifterne til et samlet arbejde mellem ejerne af tilgrænsende ejendomme med vejret efter reglerne i § 51, medmindre der foreligger privatretlige aftaler, vedtægter eller lignende mellem grundejerne. Det fremgår af privatvejslovens § 49, stk. 1.

Kommunen er blevet anmodet om som ejer af ejendommen matr.nr. b at fortsætte med at vedligeholde F-hegnet svarende til Hvidebæk Kommunes tidligere vedligeholdelse.

Vejdirektoratet må forstå, at grundejerne og kommunen er uenige om, hvorvidt der eksisterer en privatretlig aftale om, at kommunen pga. ejerskabet af ejendommen matr.nr. b skal sørge for istandsættelsen af vejen og betale udgifterne hertil. Vi må konstatere, at Kalundborg Kommune ikke anerkender eksistensen eller den fortsatte gyldighed af en sådan aftale, og at hverken grundejerne eller kommunen har kunnet fremlægge en aftale på skrift.

Da der ikke foreligger en privatretlig aftale om udgiftsfordelingen, som alle sagens parter er enige om, følger det af privatvejslovens § 49, stk. 1, at kommunen fordeler udgifterne til det samlede arbejde mellem ejerne af tilgrænsende ejendomme med vejret efter reglerne i § 51.

Vejdirektoratet har ikke kompetence til at tage stilling til spørgsmålet om eksistensen, gyldigheden og indholdet af en privatretlig aftale, som parterne er uenige om, og vi må henvise til, at parterne ved fortsat uenighed må søge spørgsmålet afgjort ved domstolene.

Vi kan i den forbindelse oplyse, at det ligger uden for vores kompetence at bedømme, hvorvidt et faktum bevismæssigt er dokumenteret ved påberåbelse af vidner.

Vejdirektoratet kan tage stilling til, om kommunen har iagttaget sin undersøgelsespligt, herunder i forhold til eksistensen eller indholdet af en aftale, som er relevant for afgørelsen.

Efter det forvaltningsretlige undersøgelsesprincip påhviler det den kompetente myndighed at oplyse og undersøge en sag så langt, som det er nødvendigt for at træffe en forsvarlig og lovlig afgørelse. Hvis en sag ikke er tilstrækkeligt undersøgt og oplyst, bliver afgørelsen som hovedregel ugyldig.

Der kan ikke opstilles nogen almindelig regel om, hvilke oplysninger og undersøgelser, der er nødvendige for at træffe afgørelse i en sag. Oplysningen af de faktiske omstændigheder styres i første række af det retsgrundlag, som afgørelsen søges truffet efter.

Det er Vejdirektoratets vurdering, at Kalundborg Kommune i tilstrækkeligt omfang har iagttaget sin undersøgelsespligt, herunder som følge af grundejernes anmodning om aktindsigt i dokumenter i henholdsvis Fuglede, Hvidebæk, Gørlev og Kalundborg Kommune fra 1. januar 1940 til 31. januar 2017. Vi har i den forbindelse lagt vægt på, at 2 sagsbehandlere fra Kalundborg Kommune har været 2 timer – dvs. i alt 4 timer – på de kommunale papirarkiver for at fremsøge de ønskede dokumenter og på den baggrund har vurderet, at det vil tage yderligere ca. 30-35 arbejdstimer at gennemse protokoller fra de gamle kommuner for at søge efter korrespondance fra administrationen omkring vejstatus. Det synes i øvrigt ikke sandsynligt, at der kan findes relevante dokumenter om vejstatus, fordi vejen ikke forud for 2007 kan have haft status af kommunevej med ejerkommunen som vejbestyrelse (nu vejmyndighed), jf. oplysningerne ovenfor i afsnittet "Vejens status". Det kan dog ikke udelukkes, at der kan findes dokumenter om aftalt vedligeholdelse af vejen. Men da hverken grundejerne eller kommunen på baggrund af de foretagne undersøgelser, herunder samtale med tidligere borgmester for ejerkommunen, hidtil har kunnet fremlægge en sådan skriftlig aftale eller nærmere oplysninger om mellem hvem, hvor og hvornår en sådan aftale er indgået, finder vi ikke grundlag for at kritisere, at kommunen ikke vil foretage yderligere undersøgelser med et forventet tidsforbrug på op til 30-35 timer.⁷

Udgiftsfordelingen og proceduren

Kommunen afholdt som vejmyndighed vejsyn den 28. september 2016. Ejere af ejendomme, der grænser til F-hegnet, var indkaldt med mindst 2 ugers varsel. Vejmyndigheden gjorde notat om oplysningerne fremkommet på vejsynet og gennemførte ved brev af 22. december 2016 partshøring af grundejerne over notatet og den påtænkte beslutning om istandsættelse af vejen. Fristen for at afgive bemærkninger var 23. januar 2017. På baggrund af indkomne bemærkninger bad vejmyndigheden i brev af 10. februar 2017 om dokumentation for aftale om, at kommunen som grundejer har påtaget sig vedligeholdelsen af F-hegnet. Fristen for modtagelse af yderligere dokumentation var 22. februar 2017. På baggrund af partshøringsbemærkningerne satte vejmyndigheden kommunens andel af istandsættelsesudgifterne op fra 3 til 4 som vejberettiget grundejer.

Vejdirektoratet kan konstatere, at kommunen har iagttaget privatvejslovens procedure angående samlede arbejder.

Det er ejerne af de ejendomme, der grænser til en privat fællesvej, som skal holde vejen i en god og forsvarlig stand under hensyn til færdselsens art og omfang. Undtaget fra denne forpligtelse er dog ejere, som over for kommunen kan dokumentere, at de ikke har vejret til vejen. Det fremgår af privatvejslovens § 44.

Kommunen fordeler udgifterne til et samlet arbejde mellem ejerne af tilgrænsende ejendomme med vejret, medmindre der foreligger privatretlige aftaler, vedtægter eller lignende mellem grundejerne. Det fremgår af privatvejslovens § 49, stk. 1.

Vejmyndigheden har ved fordelingen af udgifterne lagt til grund, at ejendomme med adgang til F-hegnet har vejret og ejendomme uden adgang ikke har vejret. En adgang kan være en indkørsel,

⁷ Vi henviser i øvrigt til vores afgørelse af din klage over kommunens afslag på aktindsigt begrundet i, at anmodningen vil nødvendiggøre et uforholdsmæssigt ressourceforbrug for kommunen.

låge, åbning eller tilsvarende. Dette blev oplyst på vejsynet, anført i notat fra vejsynet og skrevet i den påtænkte beslutning om istandsættelse.

Vejdirektoratet har ingen bemærkninger til, at vejmyndigheden har lagt til grund, at tilgrænsende ejendomme med adgang til vejen har vejret. Vi har i den forbindelse noteret os,

- at det af tinglyst deklaration af 23. juni 1938 fremgår, at de vejberettigede er ejere af matr.nr. b og 1 og alle fremtidige parceller deraf, hvilket ikke omfatter samtlige tilgrænsende ejendomme,
- at kommunen ejer vejen og som vejejer ikke har gjort indsigelse mod at anse ejendomme med adgang til vejen for vejberettigede,
- at det forhold at en ejendom har etableret adgang til vejen må antages at være udtryk for, at ejeren af ejendommen mener at have vejret til vejen, og
- at vejmyndigheden på vejsynet og i notatet fra vejsynet har redegjort for, at den vil vurdere vejretsspørgsmålet ud fra de faktiske forhold og dermed anse tilgrænsende ejendomme med adgang til vejen for vejberettigede.

Kommunen har lagt til grund, at samtlige tilgrænsende ejendomme med vejret er sommerhuse, der benyttes på ensartet måde, idet ingen af sommerhusene efter vejmyndighedens oplysninger har tilladelse til helårsbenyttelse. Kommunens ejendom, matr.nr. b, skiller sig dog ud ved at være ubebygget men til gengæld at være mål for langt den største del af færdslen på vejen – gæster som parkerer på kommunens ejendom for at besøge stranden.

Kommunen har vurderet, at strandgæsterne kører i personbiler, som der kan være 50-100 stykker af på dage med godt vejr, og har oplyst, at kommunens ejendom ikke er med i den kommunale renovationsordning, hvor der benyttes tunge køretøjer, som belaster vejen svarende til 1000 personbiler. Det fremgår af kommunens notat af 23. september 2016, at kommunens drift af ejendommen F-hegnet 16 sker ved klipning af græs ved toiletbygningen ca. hver 14. dag i vækstperioden og klipning af græs og beskæring af krat højst 3-4 gange om året, hvor maskinerne fragtes på en varevogn. Kørsel for rengøring af toilet sker i almindelig personbil.

Vejmyndigheden har på den baggrund vurderet, at kommunen som grundejer skal betale 4 gange så meget som en sommerhusgrund. Det svarer til, at kommunen skal betale 32% af udgifterne til vejens istandsættelse.

Vejdirektoratet har ingen bemærkninger til begrundelsen for kommunens vurdering, jf. privatvejslovens § 51, stk. 1, af, at måden, hvorpå kommunens ejendom benyttes, berettiger til et bidrag, der er 4 gange større end for et sommerhus. Vi må således lægge til grund, at der fra sommerhusgrundene i sommerhalvåret afhentes affald med tung lastbil, som slider langt mere på en vej end personbiler, og at tømning af toilettank såvel fra sommerhusene som fra kommunens ejendom sker på samme måde. Tung kørsel sker dermed primært til sommerhusene, mens der til gengæld er meget mere personbiltrafik til kommunens ejendom.

Myndighedsinhabilitet

Forvaltningslovens regler om inhabilitet vedrører ikke spørgsmålet om myndighedsinhabilitet, dvs. tilfælde, hvor myndigheden som sådan kan befinde sig i en interessekollision. Dette spørgsmål er

ikke reguleret i nogen formel lov. Ifølge praksis på området *kan* en forvaltningsmyndighed være inhabil i forbindelse med behandlingen af en konkret sag.

Det forhold, at Kalundborg Kommune er såvel vejejer som vejmyndighed for den private fællesvej, gør dog ikke kommunen inhabil i forbindelse med behandling af en sag om istandsættelse af vejen.

Vi har i den forbindelse lagt vægt på, at vejejeren efter privatvejslovens regler om istandsættelse af private fællesveje i by og bymæssigt område, herunder i sommerhusområde, ikke som vejejer har pligt til at sørge for, at holde den private fællesvej i god og forsvarlig stand. Dog har en vejejer pligt til at deltage i vedligeholdelsen, hvis vejejerens ejendom i øvrigt grænser til den private fællesvej og vejejeren har vejret til den private fællesvej. Det følger af privatvejslovens § 44.

Det forhold, at grundejerne har påberåbt sig, at kommunen er part i en aftale om, at kommunen skal sørge for at vedligeholde vejen på kommunens regning mener vi heller ikke kan føre til, at kommunen i den konkrete sag er inhabil.

Vi har i den forbindelse lagt vægt på, at hverken grundejerne eller kommunen på baggrund af de foretagne undersøgelser, herunder samtale med tidligere borgmester for ejerkommunen, hidtil har kunnet fremlægge en skriftlig aftale eller nærmere oplysninger om mellem hvem, hvor og hvornår en aftale er indgået.

Endvidere har vi noteret os, at kommunen i hvert fald fra det tidspunkt hvor sagen om vejens istandsættelse som privat fællesvej blev behandlet på vejsyn var repræsenteret af 2 forskellige sagsbehandlere, der henholdsvis skulle varetage kommunens interesser som vejmyndighed og som ejer af den ejendom, vejen og strandgrunden ligger på. Også fordi kommunen under den reelle del af sagsbehandlingen om vejens istandsættelse har taget behørigt hensyn til at adskille sine roller som vejmyndighed og vejejer har vi ikke grund til at mene, at kommunen har været inhabil ved behandling af istandsættelsessagen efter privatvejsloven.

Vejdirektoratet må i den forbindelse henvise til, at vi som klagemyndighed kun kan tage stilling til retlige spørgsmål og da kun i sager, hvor en kommune har truffet afgørelse efter privatvejsloven. Det fremgår af privatvejslovens § 87, stk. 2. Og vi må lægge til grund, at grundejernes og kommunens dialog i de to år forud for kommunens afgørelsessag om istandsættelse af den private fællesvej har drejet sig om kommunens eventuelle aftaleretlige pligt som grundejer til at vedligeholde vejen for kommunens regning. Dette spørgsmål kan efter vores vurdering ikke i sig selv anses for en del af sagen om istandsættelse af den private fællesvej i henhold til privatvejsloven, men må derimod anses for en dialog om et privatretligt forhold om vejens vedligeholdelse uden for privatvejslovens regi. Da parternes dialog i de to år forud for kommunens afgørelsessag om istandsættelse af vejen i henhold til privatvejslovens regler ikke er et forhold Vejdirektoratet som klagemyndighed har kompetence til at behandle, kan vi heller ikke tage stilling til, om kommunen eller dens sagsbehandlere da har været inhabile.

Partshøringsbemærkninger

Du er ved e-mail af 15. januar 2018 fremkommet med partshøringsbemærkninger til Vejdirektoratets udkast til afgørelse.

Dine bemærkninger om vejens status giver os ikke anledning til at ændre vores udkast til afgørelse. Der er efter Vejdirektoratets vurdering ingen holdepunkter for at antage, at vejen rettelig skal have status af kommunevej. Der er som beskrevet ovenfor tale om en privat fællesvej – såvel før som efter kommunalreformens ikrafttræden. Vejdirektoratet kan i øvrigt ikke tage stilling til, om det er rimeligt, at kommunen ikke længere vil betale alle udgifter til vejens vedligeholdelse.

Vejdirektoratet må lægge til grund, at tinglyst deklaration af 23. juni 1938 om vejret fortsat er tinglyst, og vi er ikke enige i, at deklarationen blev ændret ved skøde af 24. januar 1940. Det er derimod vores opfattelse, at der i skødet er henvist til den tinglyste deklaration om vejret.

Dine bemærkninger, om at kommunen skulle have fremlagt mere detaljerede overslag og kalkuler over udgifterne til asfaltvej henholdsvis grusvej, giver os ikke anledning til at ændre vores udkast. Vi må lægge til grund, at vejen kræves istandsat på en sådan måde, at den også i sin konstruktion og opbygning kan bære den konkrete trafik til og fra de vejberettigede ejendomme. Ellers ville det ikke give mening at kræve vejen istandsat. Vi har endvidere ikke grund til at tro, at kommunen ved sin vurdering af behovet for en asfaltvej eller ved indhentningen af overslag over prisen på vedligeholdelse af vejen som grusvej har varetaget usaglige hensyn. Vi henviser i øvrigt til oplysningerne ovenfor i afsnittet "Det påbudte istandsættelsesarbejde".

Dine bemærkninger, om at det er meget overraskende, at Vejdirektoratet ikke ønsker at behandle den del af klagen, som handler om, hvorvidt der foreligger en aftale med kommunen om udgiftsfordelingen, giver os ikke anledning til at ændre vores udkast til afgørelse. Vejdirektoratet kan som nævnt i afsnittet "Vores kompetence" tage stilling til, om en kommune har truffet en lovlig afgørelse efter vejlovgivningen, herunder privatvejsloven. Vejdirektoratet har dog som nævnt i afsnittet "Udgiftsfordeling i henhold til en aftale med kommunen?" ikke kompetence til at tage stilling til privatretlige aftaler. Dette skyldes, at kommunen ikke træffer en afgørelse efter privatvejsloven ved at opsi-ge eller ved ikke at anerkende en sådan aftale.

Du har bedt om en afklaring af, hvilke kriterier der har betydning for, hvilke ejendomme der har kunnet undtages fra at deltage i vedligeholdelsen af vejen. Du har spurgt, om en låge skal blokeres med skruer, permanent spærres eller helt slettes, og hvor højt et hegn skal være og af hvilken beskaffenhed, for at en ejendom kan undtages. Du har oplyst, at alle lodsejere på S-vej de facto har adgang til F-hegnet, fx ved at passere udenom og/eller over bevoksning og hegn.

Det fremgår af privatvejslovens § 62, stk. 1, at nye adgange eller udvidelse af eksisterende adgange fra tilgrænsende ejendomme ikke må etableres uden kommunens godkendelse. Der er derudover ikke bestemmelser i privatvejsloven om, hvad der kræves for at anse en ejendom for at have etableret adgang til en privat fællesvej, der administreres efter privatvejslovens byregler. Vejdirektoratet har derfor ingen bemærkninger til, at kommunen som vejmyndighed og som vejejer har vurderet spørgsmålet, om der er etableret adgang fra den enkelte ejendom til F-hegnet ud fra de faktiske forhold, dvs. om der er etableret en foranstaltning egnet til at skabe adgang til vejen, jf. kommunens oplysning på vejsynet om, at en adgang kan være en indkørsel, låge, åbning eller tilsvarende. Det betyder, at et ubrudt hegn af en hvilken som helst højde ikke udgør en adgang. En låge, der kan åbnes, må derimod anses for en eksisterende adgang. Huller mellem træer og anden beplantning mod vej indikerer ikke i sig selv, at der eksisterer en adgang, men andre faktiske for-

hold såsom slid fra køretøjer eller fodgængere på et sådant sted kan vise, at der er etableret vejadgang på stedet. Dine bemærkninger om vejadgang giver os ikke anledning til at ændre vores udkast til afgørelse.

Vejdirektoratet kan ikke tage stilling til rimelighedsbetragtninger omkring udgiftsfordelingen, ligesom vi ikke kan tage stilling til forløbet og dialogen mellem kommunen og de øvrige grundejere i årene forud for kommunens afgørelse. Hvis I grundejere mener, at kommunen på baggrund af kommunens manglende overholdelse af en aftale er ansvarlig for vejens nuværende tilstand, må I rette et erstatningskrav mod kommunen. Ved fortsat uenighed med kommunen er det kun domstolene, der kan tage stilling til kommunens erstatningsansvar.

Du har anført, at vejmyndigheden burde have inkluderet matr.nr. 1a, 1b og 1c i udgiftsfordelingen, fordi disse matr.nr. har en tinglyst vejret. Vejdirektoratet kan konstatere, at de nævnte ejendomme ikke grænser til den private fællesvej F-hegnet. Ejendommene skal derfor ikke i medfør af privatvejsloven inddrages i udgiftsfordelingen, medmindre der foreligger privatretlige aftaler, vedtægter eller lignende mellem grundejerne. Det følger af privatvejslovens § 49, stk. 1. Vejdirektoratet har ikke grund til at antage, at der foreligger sådan privatretlig aftale om udgiftsfordelingen. Vi har her ved noteret os, at det ikke fremgår af tinglyst deklaration af 23. juni 1938 eller af skøde af 24. januar 1940, hvem der skal vedligeholde vejen eller betale for vedligeholdelsen.

Du har også henvist til privatvejslovens § 49, stk. 3, om at kommunen betaler forbedringer på en privat fællesvej, hvis kommunen kræver sådanne forbedringer af hensyn til den almene færdsel på vejen. Vejdirektoratet kan hertil oplyse, at færdsel til og fra kommunens ejendom F-hegnet 16 er vejberettiget færdsel og dermed ikke almenhedens (offentlighedens) færdsel. Heller ikke disse bemærkninger giver os anledning til at ændre vores udkast til afgørelse.

Prøvelse ved domstolen (Søgsmålsvejledning)

Hvis du ønsker, at domstolene skal tage stilling til kommunens afgørelse eller til vores afgørelse i klagesagen, skal søgsmål være anlagt inden 6 måneder efter modtagelsen af denne afgørelse, jf. privatvejslovens § 88a.

Vejdirektoratet forbeholder sig ret til at offentliggøre denne afgørelse på sin hjemmeside i anonymiseret form under iagttagelse af persondatalovens bestemmelser.